

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj.

V Gorici, 1908.

3. zvezek.

Premišljevanje o sv. Jožefu.

P. A. G.

Misli si božjega Zveličarja in najsvetejšo Mater Marijo, kako sta na ponižen migljej sv. Jožefa hitro in spoštljivo pokorna. To nam razodeva čudežno velikost sv. Jožefa, katero hočemo tukaj nekoliko prevdarjati.

Kot rednik ali krušni oče božjega Sinu je sv. Jožef v posebni razmeri do Boga Očeta.

S tem, da je bil odločen od Boga kot zakonski mož Marije Device, je bil postavljen za gospodarja in poglavarja najsvetejše družine. Kaker je Bog Oče kralj in neomejen gospodar vseh stvari, tako je podelil svetemu Jožefu, ko ga je postavil za svojega namestnika na zemlji, polno oblast zapovedovati Mariji kraljici angeljev in sami večni včlovečeni besedi Jezusu.

Sv. Jožef je imel na dalje pravico in dolžnost, včlovečenega božjega Sinu odgojevati, to se pravi preživljati, in tistemu, ki vsem lačnim jed daje, za vsakdanjo hrano skrbeti; voditi in varovati njega, ki ves svet z neskončno modrostjo vlada,

njega, ki ga moli in mu streže na tisoč milijonov angeljev. — Zares, o taki duhovni velikosti stermi naš duh. Ali pomislimo dalje:

Kot ženin preblažene Device Marije je sv. Jožef v posebni razmeri do Sinu božjega.

Vse je zavoljo Jezusa, Sinu človekovega. Njegova mati je bila zavoljo Njega sè vsemi znamenitimi ter nenavadnimi darovi milosti obdarovana, da bi Njemu človeško naravo podelila. Po svojem božjem materinstvu je stopila v tako priserčno in veličastno zvezo z Bogom in podobnost ž Njim, da za samo stvar ni bilo večje mogoče. Ona je bila in je za vselej vrata k Jezusu, vrata milosti, skozi kterata morejo vsi ljudje k Zveličarju in zveličanju in skozi kterata vsa luč vere in vsa milost od Boga k nam doli priteka. Kot Mati božja je bila sedč večne modrosti, prestol božji in njegova zlata hiša. Ona je bila stvar, obdarovana s častjo popolnoma božjega reda in izverstno okrašena sè vsemi čednostmi in popolnostmi, ketere so s človeško naravo združljive; stvar, katero so in bodo vsi učenci, vsi svetniki, vsi jeziki in vsi rodovi na vse veke poveličevali, kaker sveta cerkev sama kliče: „Blažena si, o Devica Marija, in vsake hvale najvredniša!“ Sv. Jožef pa je dosegel od Boga samega, da je bil tej „veliki gospé“ zakonski tovariš! — Prestol Davidov, krona Judeje, vsi prestoli sveta, kaj bi bili v primeri s to milostjo!? Povej nam vendar, blaženi mož Marijin, katero doto je tebi tvoja najsvetejša nevesta prinesla, ketere duhovne sadove si ti iz te popolnoma nebeške zveze nabral, kateri zakladi milosti božje so ti pritekali iz njene tovaršije in iz njene najpriserčniše, najčistejše ljubezni do tebe!? — Ljubezni serca, katero ni poznalo večega hrepenenja, kaker užgati ogenj, ki ga je njen božji Sin na zemljo prišel, zanetit v vseh človeških sercih, posebno pa v tvojem, ker zanj je tako sprejemljivo bilo. Povej nam, kako čednost, milost in svetost si moral že poprej imeti, da si koliker mogoče vreden bil, zakonski mož te Device, Materie božje — postati! O da! lažje je, od ginjenja in sladke tolažbe serca o njegovi imenitnosti jokati se, kaker jo popisovati. Zahvalimo se za to božjemu Odrešeniku in njegovi milostivi Materi ter sklenimo sv. Jožefa ljubiti in sè življenjem, ki se bo vjemalo z našim poklicem, kaker tudi z neomejenim zaupanjem do njega častiti ga in spoštovati. On je namreč tudi naš blagi

oče in zaščitnik vesoljne katoliške cerkve in kot takšen v posebni zvezi se svetim Duhom.

Marija je kot Mati božjega Odrešenika tudi mati vseh od Jezusa odrešenih vernih; zato nas je naš Gospod na križu v osebi učenca ljubezni Janeza nji kot njene otroke izročil, ko je rekel: „Žena, glej, tvoj sin“ (Jan. 19, 26) in „Glej, tvoja Mati!“ (Jan. 19, 27.). — Malo truda je potrebno, da polni vere spoznamo, da je postal Jožef ko zakonski mož Marijin in krušni oče Jezusa Kristusa, v duhovnem pomenu tudi naš oče. Od ene strani namreč je videl v Mariji Devici, svoji najsvetejši nevesti, najsvetlejši zgled, kako je vse za človeški rod darovala. Iz druge strani mu je sveti Duh dal najpopolnše očetovsko serce za njegov poklic in najpriserčnišo ljubezen in milosrčnost do nas, na ketere se je oziral njegov božji rejenc kot na svoje brate, njegova nevesta kot na svoje otroke.

Ta očetovska čutila ima pa Jožef v najvišji stopinji do vseh vernih, do vse svete rimsko katoliške, božjemu Zveličarju tako neskončno drage in z njegovo serčno kervjo odkupljene cerkve, ki ga od leta 1870 kot svojega mogočnega zavetnika in priprošnika v nebesih časti.

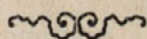
Premišljujmo danes, s katerimi sklepi, zahvalami in prošnjami za se in druge ljudi hočemo serce našega velikega svetega očeta Jožefa razveseliti. Pomislimo zlasti, da tudi mi lahko uživamo tisto srečo kaker sv. Jožef, kedar obiščemo Jezusa v najsvetejšem zakramentu, ali kar je še veliko več, kedar ga dobro pripravljene vredno prejmemo pri sv. obhajilu. Storimo to radi in pogosto ter z gorečnostjo; tako bomo vsaj nekoliko deležni neskončne sreče sv. Jožefa tukaj na tem svetu in nekdam tam v večnosti.

Kaker je posebno udom 3. reda sv. Frančiška znano, je cel mesec sušec češčenju sv. Jožefa posvečen. Ta mesec je, če ne ves, vsaj večinoma v resnobnem postnem času, ki je odločen premišljevanju britkega Kristusovega terpljenja. Postni čas ima vsled tega in vsled zapovedane pokore in zatajevanja, od strani spačene človeške narave, nekaj otožnega in neprijetnega. Ali to nam more polajšati in ublažiti goreče češčenje sv. Jožefa. Torej se priporoča posebno udom 3. reda sv. Frančiška, v mesecu sušcu svetega Jožefa goreče častiti in na pomoč kli-

cati. Pa tudi vsi katoliški kristijani se naj pripravijo na njegov visoki praznik s kako posebno, če mogoče z devetdnevno pobožnostjo, ketera se začne 10. sušca. V ta namen se lahko poslužijo prelepih in pomenljivih molitev na čast sedmereg žalosti in sedmereg veselja sv. Jožefa, ki nam kažejo glavne dogodke njegovega življenja, koliker je iz sv. evangelija znano, ter so tudi z obilnimi odpustki obdarovane. Prav dobro bi bilo v sedanjih bojih zoper katoliško cerkev (njene nauke in naprave) vsak dan z gorečnostjo opravljati molitev k sv. Jožefu za sv. Cerkev, da bi se po njegovi mogočni priprošnji mogla uspešno braniti zoper svoje notranje in zunanje sovražnike ter jih premagati,

Priporoča se tudi posebno v tem mesecu moliti za vidnega poglavarja sv. cerkve, sv. očeta papeža Pija X., ker je sv. Jožef kerstni patron Njih Svetosti in ker se bliža čas zlate sv. maše, katero bodo, kaker upamo, v tem letu obhajali.

Molimo tudi za našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I., ki bo v tem letu, kaker tudi upamo, šestdesetletnico svojega vladanja slovesno obhajal.

Bl. Peter Sijenski, spoznavavec 3. reda.*)

Peter Tečelani je bil rojen v Kampi blizu mesta Sijene na Laškem. Otroška in mladeniška leta je nedolžno preživel. Ko mladeniča so ga poslali stariši v Sijeno k mojstru, ki ga je učil glavnike delati. V svetem zakonu je mirno živel sè svojo ženo, s katero je opravljal svoje pobožnosti in dobra dela. Ko mu je žena kmalu vmerla, ni tožil zoper Boga, temveč je v tem spoznal, da ga Bog kliče še bolj popolnoma in spokorno živeti. Glavnike je še dalje delal in po zmerni ceni prodajal. Svoje delo pa je po Jezusovem zgledu z molitvijo posvečeval. Za se je prav malo porabil svojega zaslužka; ker ni imel otrok, je siromakom in bolnikom pomagal. Stopil je v tretji red, kjer je živel v prostovoljnem vboštvu in v resnični ponižnosti. Vsaki

*) L' Aureola serafica, 16. Marzo.

dan je v bolnišnico šel obiskat in tolažit bolnike, po noči je pa molil in premišljeval, zlasti Kristusovo terpljenje. Sveto spoved je vsaki dan opravil, pa tako skesano, da se je jokal. Pridno je delal in veliko molil; molitev je tudi drugim zelo priporočal.

Vsako leto je šel 2. avgusta na božjo pot v Asiz, da se je vdeleževal odpustka porcijunkule, 17. septembra pa na goro Aljverno, kjer je sv. Frančišek prejel svete rane.

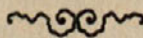
Peter pa ni bil samo goreč kristjan, temveč tudi dober meščan. Za res koristne mestne potrebe je vedno dajal od svojega zaslužka. Ko so mu enkrat rekli starešine, da je zanj že zadosti, ker moli, jim je odgovoril: „Moje vboge molitve so vam zagotovljene, ne privolim pa, da bi denar domov nesel, ker ni moj, temveč moje domovine, ki ga potrebuje za svoje varstvo“. Ž njim so se posvetovali mestni starešine pred vsako važno določbo; učeni bogoslovci, redovniki in svetni, se niso sramovali ga vprašati za svet. Nekemu redovniku se je molitev zelo pristudila; napravi se k Petru in ga vpraša, kaj mu je storiti? Peter mu odgovori: „Molite še dalje. Gospod večkrat odlaša tolažbo na drugi bolj pripraven čas. Zakaj za dušo ni zmiraj koristna tolažba; neketerikrat ima večo korist, ako pričakuje, kaker ako prejme plačilo za svoje prizadevanje“. Tako je svetoval vsem, ki so se mu tožili, da ne čutijo pri molitvi nobene pobožnosti in da se jim pusta zdi. Zaterjeval jim je, da sta začetek imenovanih milosti pogum in stanovitvnost v premagovanju lenobe v molitvi. Nekega dne ga je vprašal neki frančiškan, kako pokoro naj nalaga za neketere velike grehe. „Moj oče, mu je bl. Peter rekel, naš božji Odrešenik je bil zelo prizanesljiv in vsmiljen z grešniki; vi niste nič drugega kaker njegov namestnik, morete biti vi terd in oster? Vi ne delite svojih dobrot, ampak Jezusove. Delite jih tedaj po zgledu, keterega vam je sam dal, in nigdar ne pozabite, da je bil bolj k vsmiljenju nagnjen, kaker pa k ostri pravičnosti“.

Proti koncu svojega življenja je prosil predstojnika frančiškanskega samostana v Sijeni, da bi mu dovolil v njegovem samostanu stanovati. Ker je bil tretjerednik in lepega obnašanja, mu je predstojnik odločil celico. Tu je premolil cele noči. Prikazovali so se mu Mati božja, angelji, aposteljni in sv. Frančišek. Brez skušnjav hudega duha pa tudi ni bil;

prikazoval se mu je, da bi ga v greh zapeljal, razdražil, ali ga pa vsaj motil pri molitvi. Služabnik božji je pa z veiiiko ponižnostjo in sè znamenjem sv. križa vse njegove skušnjave premagal. Bog mu je dal dar velike modrosti, poznati misli drugih ljudi, prerokovati in čudeže delati. Vmerl je 4. decembra leta 1289. Sijenski meščani so mu napravili lep grobni spominik, in papež Pij VII. je poterdil njegovo nepretergano česčenje.

Bl. Peter je bil priden rokodelec, lep zgled vsem delavcem. Udje tretjega reda pa naj ga posnemajo v molčanju. Glavnike je delal in sam jih je prodajal in prav malo je govoril. Svojih glavnikov ni hvalil, primerno ceno je povedal, potem je perst položil na ustnice in molčal. Govoril je prav malo in sicer takrat, ko je bilo potrebno ali pa za druge koristno. To čednost, molčečnost, si je pridobil še le, ko je celih 16 let zatajeval svoj jezik. Težavno se mu je zdelo molčati, ali premagoval je to nagnjenje, ker je dobro vedel, da bi zgubil pobožnost, ke bi mnogo govoril. Pogosto se je spominjal Kristusovih besed: „Povem vam pa, da za vsako prazno besedo, katero bodo ljudje govorili, bodo odgovor dajali na sodnji dan“ (Mat. 12, 26.). Samo praznih besed pa ne govori, gdor rad in pogosto govori, temveč prav lahko z jezikom greši. Keder namreč z enimi govori, rad toži čez druge, razodeva slabosti in pogreške, velikokrat laže, dobro ime jemlje, prepire dela in tožbe napravlja. Eden ali drugi je bil že zapert ali pa je moral z denarjem plačati svoje nepremišljeno govorjenje. Zakaj so nasprotni tretjemu redu mnogi, ki so sicer dobri kristjani? Večidel zato, ker neketere tretjerednice rade raznašajo novice, opravljajo in prepire delajo. Tretjerednica, ki rada in veliko govori, škodi sama sebi in tudi tretjemu redu. Zato posnemaj ta mesec bl. Petra, ne samo v tem, da boš ta 40 danski post premišljeval Kristusovo terpljenje in smert, temveč tudi, da se bo postil tvoj jezik, da boš samo takrat govoril, keder bo v čast božjo in tvojega bližnjega korist. Sv. Marija Madgalena Paciška pravi: „Prava služabnica Kristusova vse preterpi, se zelo trudi in malo govori“.

P. A. F.

Nauk o čednosti čistosti.

P. M. Š.

III. Poglavlje.

Kaj pravi sv. pismo o sv. čistosti, posebno o tisti, ki jo imenujemo angeljsko,

V zvezi sè šesto zapovedjo Božjo govorijo knjige novega in starega zakona na mnogih mestih o sv. čistosti ter nam kažejo njene izverstnosti. Naš Zveličar je rekel gotovo vse, ko je dejal: „Blaženi, kateri so čistega serca, ker bodo Boga gledali“ (Mat. 5, 8). Čistost je torej znamenje dobrega in svetega življenja: ona je pot, ki vodi v nebo, ključ, kateri odpira vrata raja; obleka, v kateri se more stopiti pred neumerjočega kralja vseh vekov. Ona je, po nauku sv. Pavla, učinek in plod sv. Duha (Gal. 5, 23). Zavoljo tega toliko priporoča isti apostelj, da bi se ne omadeževali z grehom protivnim tej čednosti. „Nečistega se ne dotikajte, in jaz vas bom sprejel in bom vaš oče in vi bote moji sinovi in moje hčere, govori vsegamogočni Gospod. Ker imamo tedaj take obljube, predragi, očistimo se od vse gnjusobe mesa in duha in dopolnimo posvečenje v strahu Božjem“ (2. Kor. 6, 17—18; 7, 1). „Zakaj Bog nas ni poklical k nečistosti“. (1. Tes. 4, 7). „To namreč je volja Božja, vaše posvečenje, da se zderžite nečistosti, da vsak vas ve svoje telo ohraniti v svetosti in časti, ne po gnanji poželjenja, kaker ne-verniki, kateri Boga ne poznajo“. (1. Tes. 4, 3—5). „Varujte se nečistosti. . . . Ali ne veste, da so vaši udje tempelj svetega Duha, kateri je v vas, keterega imate od Boga in da niste svoji?“ (1 Kor. 6, 18—19). „Greh naj torej ne gospodari v vašem umerljivem telesu, da bi služili njegovemu poželjenju. Pa tudi svojih udov ne dajajte grehu kaker orožje hudobije; temuč dajte se Bogu kaker taki, ki so iz mertvih oživeli, in dajte svoje ude Bogu kaker orožje pravičnosti“. (Rimlj. 6, 12—13), „Hodite po duhu in želj mesa ne spolnite. . . . Dela mesa pa so znana in ta so: kurbanje, nečistost, nesramnost, razuzdanost. . . . O tacih delih vam naprej povem, kaker sem vam povedal, da kateri take reči delajo, ne bodo dosegli kraljestva Božjega“. (Gal. 5,

16 . . .) Sv. Pavel opominja nadalje kristijane, da naj se varujejo malopridnih pogovorov (1. Kor. 15, 33) in mladostnega poželenja, (2. Tim. 2, 22). Ravno tako opominja tudi sv. Peter (1. 2, 11): „Preljubi, prosim vas, . . . zderžite se mesenih želj, ketere se vojskujejo zoper dušo“.

Kar se tiče popolne čistosti, njo slavi sam Bog v sv. pisnu. Kakšne pohvale se tam ne dajejo preroku Eliji (Eccli. 48, 1—13), ki ga je Bog v ognjenem vozu vzdignil sè zemlje! Ravno tako slavi sv. pismo tudi njegovega učenca Elizeja (Eccli. 48, 13—15; 4. Rbg. 13, 21) kaker tudi Danijela (Ezeh. 28, 3; 14, 14, 16.) keterega je Bog obvaroval zdravega pred ljutimi levi. In sv. očetje pričajo, da so vsi trije to zaslužili sè svojim devištvom. Sploh pa pravijo svete knjige o vseh, kateri derže popolno čistost: „Nobena teža (zlata) ni vredna zderžne duše“ (Eccli 26, 20), in na drugem mestu: „O kako lep je čist rod v svetlobi (svoje čednosti); zakaj njegov spomin je večn, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh“. (Modr. 4, 1). Po preroku Izaiji obeta Bog: „Njim bom dal v svoji hiši in v svojem ozidju prostor in boljše ime mimo sinov in hčer; večno ime jim bom dal, ketero se ne bo zgubilo (Iz. 56, 5). Posebno pa o deviških ljudeh piše sv. Janez v skrivnem razodevenju (14, 1—4), da jih je videl v duhu na Sijonski gori, t. j. v nebesih skupaj z Božjim Jagnjetom, in da hodijo za njim pevajoč mu novo pesem, ketere ni mogel nihče drugi peti.

Judita in prorokinja Ana ste, čeravno niste bile device, ampak udove, ker ste ljubile popolno čistost, zaslužile tako pohvalo, kaker malo ketera od svetih žena. O prvi pravi sv. Pismo, da je bila bogoljubna, in da ni mogel nihče o nji reči slabe besede, temuč da jo je svakedo hvalil in častil. Duhovnik Ozija in starešine naroda so se jim priporočali v molitev; in veliki duhovnik Joahim, ko je došel sè vsemi svojimi duhovniki iz Jeruzalema v Betulijo, da jo vidi, jo je proslavil sè vsemi skupaj tako-le: „Ker si čistost ljubila, in po svojem možu nisi družega spoznala, zato te je tudi roka Gospodova poterčila in zato boš blagoslovljena vekomaj“. (Jud. 15, 9—11). — Sv. evangelij pa hvali prerokinjo Ano, ker se ni hotela več možit, ko je v mladosti postala vdova, ampak je služila Bogu noč in dan s postom in molitvami ne zapustivši hiše Božje; pa ko je bila stara osemdeset in štiri leta, jo je Bog osrečil s tem, da je z

lastnimi očmi videla Zveličarja svetá in da je o njem govorila vsim, kateri so pričakovali zveličanje Izraeljevo. (Luk. 2, 36—38).

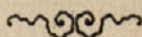
Vsaka, in še posebno popolna čistost je, kaker je bilo že rečeno, sad sv. Duha v človeku. Ona je velik dar Božji, kaker pravi Jezus sam. Nekedaj so mu rekli njegovi učenci, da se ni dobro ženiti, ako ne more človek odpustiti svoje žene; on jim pa odgovori: „Te besede ne razumejo vsi, ampak katerim je dano. . . . Kedor more umeti, naj ume“. (Mat. 19, 11—12). To je, kaker da bi bil rekel: Vsakedo ne more deržati popolno čistost; ali komur je Bog dal ta dar, naj se ne ženi, naj živi v čistosti. Ali ker je na tistem mestu rekel, da se najdejo osebe, ketere so se svojevoljno odrekle ženitvi za vedno, ter ostale v deviškem stanu zavoljo nebeškega kraljestva, hotel nas je s tem podučiti, ne samo, da je mogoče ohraniti devištvo neomadeževano, temuč da je to tudi izverstniše kaker zakonski stan. Zatorej svetujejo vsakemu, kateremu je od Boga dano, da naj živi v čistosti, da laglje doseže nebeško kraljestvo.

Vprašal me boš morebiti, komu je to dano? — To ni dano tistim, ki ne marajo za ta dar; ni dano tistim, kateri ga ne iščejo z molitvijo od Očeta nebeškega; ni dano tistim, ki nočejo sodelovati z milostjo Božjo v sebi in se ne trudijo, da vzderžijo ta dar odbijajoč protivne skušnjave in služeč se potrebnih sredstev, ketere nam razum in nravnost priporočajo. Nasprotno pa — veli sv. Jeronim — „dano je onim, kateri ta dar iščejo, kateri ga želijo imeti, kateri se trudijo, da ga dobijo“. Evtimij dodaje: „Dano je onim, kateri iščejo („iščite — pravi Jezus — in dalo se vam bo“); kateri ne iščejo mlačno, ampak stanovitno iz vsega serca, kateri iščejo — z eno besedo — kaker je treba. Rečeno je torej, da je devištvo dar Božji, keterega daje Bog onim, ki ga iščejo, kaker se spodobi“. „A neki drugi cerkveni oče veli: „Kar je Jezus rekel: „Onim, katerim je dano“, to ne pomeni, da se rečeni dar nekim daje, nekim pa ne; ampak pomeni, da, ako nam ni dana njegova pomočna milost, da ne moremo nič sami od sebe. Ali ker se milost ne odbija tem, kateri jo želijo, zato je rekel Gospod v sv. evangeliju: „Iščite in dalo se vam bo“. Čeravno je to popolnoma jasno, navedel bom vendar za primer drugi dar Božji. Mi pravimo, in to je res, da ni dano vsem pravičnim, da ostanejo stanovitni v dobrem do konca. Ali vsakemu bi se dal dar stanovitnosti, ako

bi vsakedo storil kar je potrebno za to, in ako bi iskal milosti, kaker je treba.

Čujmo sedaj svetega Pavla, ki nam tolmači Zveličarjeve misli. Ko je priporočil Korinčanom, da naj se varujejo nečistosti, in ko jim je stavil pred oči, da je telo vsakega kristjana tempelj sv. Duha in da so „za drago ceno odkupljeni“ t. j. z Jezusovo kervjo, in zavoljo tega da niso svoji, ampak onega, ki jih je odkupil, nadaljuje tako-le svoj nauk: „Častite in nosite Boga v svojem telesu“. (Kor. 6, 20.). „Kar se pa tiče tega, kar ste mi pisali (pravim): dobro je za človeka, žene se ne dotekniti. . . Želim namreč, da bi bili vsi, kaker jaz. Ali vsak ima lastni dar od Boga, eden sicer tako, drugi pa tako. Pravim pa neporočenim in vdovam: Dobro je za nje, če tako ostanejo, kaker tudi jaz. . . O devicah pa nimam Gospodovega povelja; svèt pa dam, ker sem milost dosegel od Gospoda, zvest biti. . . Kedor je brez žene, skerbi za to, kar je Gospodovega, kako bi Bogu dopadel. Kedor je pa oženjen, skerbi za to, kar je svetovnega, kako bi ženi dopadel, in je razdeljen. In žena neomogućena in devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in na duhu. Katera je pa omožena misli na to, kar je svetovnega, kako bi možu dopadla. To pa k vašemu pridu govorim, ne da bi zadergo metal na vas, temuč k temu, kar vam da priložnost brez zaderžka Gospoda moliti (ali njemu služiti“). (1 Kor, 7, 1 . . . 35). — Apostelj torej pravi, ako bi mogoče bilo, da bi dobro bilo za vsakega. In da svoje verne o tem prepriča, navaja tri vzroke: 1.) ker so naša telesa tempelj svetega Duha; 2.) ker človek v deviškem stanu skerbi za to, kar je Božje in kako bi Bogu dopadel in da bi bil svet na duši in na telesu, nasprotno kaker je v zakonskem stanu; 3.) ker ima človek v deviškem stanu slobodo služiti Bogu, ne da bi ga v njegovi pobožnosti motila žena moža ali mož ženo, in oba otroci in mnoge skerbi, katerih zakonski stan polno seboj pri- naša. Čeravno je ženitev po vstanovljenju Božjem sveta, in čeravno jo je Jezus Kristus povzdignil v čast zakramenta in ji je dal nadnaravno milost, katera spopolnjuje ljubezen zaročnikov, vender moramo — po nauku Jezusovem in sv. Pavla pripoznati, da je mnogo izverstniše devištvo kaker zakonski stan. Pa ako je resnica sv. vere, da je ženitev sveta, ravno tako je resnica sv. vere, da je spolnjevanje angeljske čednosti nekaj

izverstnišega, svetejšega, in Bogu dražjega, kakor ženitev. Ženitev ima v sebi nekaj svetnega, zemeljskega, devištvo pa in vsaka popolna čistost daje od sebe neki rajski prijetni duh, kateri oživlja zemljo in razveseljuje svetnike v nebesih.

Življenje blaženega Egidija Nsiškega.

P. A. M.

V. Poglavje.

Egidij, Gospodov vitez in služabnik.

Ko je brat Egidij sv. Frančiška kleče prosil, da bi ga sprejel v svoj red, ga je svetnik opozoril na to njegovo veliko srečo. Rekel mu je: „Kako se moraš veseliti, da te je Gospod izvolil za svojega viteza in ljubega služabnika!“

V resnici je tudi blaženi visoko cenil in ljubil svoj poklic. Nekedo ga je vprašal: „Ali more tudi posvetni človek najti milost pri Bogu?“ „Gotovo,“ mu je odgovoril, „pa jaz bi imel raje eno milost v redu kot deset mej svetom; zakaj milost v redu se lahko ohrani in raste. Redovnik je rešen posvetnega šuma in skerbi, ki so sovražne milosti. Zraven tega ga sobratje z lepimi opomini in zgledi od hudega odvrtačo in k dobremu spodbujajo. Milost, katero kedo mej svetom prejme, se lahko zgubi in težko ohrani; zakaj skerb in posvetna opravila so vzrok raztresenosti, ketera kali sladkost milosti. Pogubni nauki in slabi zgledi odvrtačo od dobrega in skoraj sè silo vlečejo k hudemu. Ako kedo pobožno živi, mu svet ne pomaga, zaničuje ga in posmehuje se mu; sovražnike božje pa svet hvali, mesto da bi jih grajal. Boljše je torej, eno milost za gotovo imeti, kakor pa deset milosti z veliko nevarnostjo in strahom.“

Zato, uči bl. Egidij, je potrebno, da človek hitro sledi poklicu v redovni stan. Nekedo ga je vprašal in prosil za svet glede vstopa v red in on mu je odgovoril: „Ako bi kedo, ki je prav vbog, vedel, da je na neki njivi zaklad, ali bi ta še popraševal in se posvetoval, bi li ta zaklad izkopal ali ne? Tako mora človek brez odlašanja hiteti in ne še le dolgo se posve-

tovati, da najde oni neskončni zaklad nebeškega kraljestva!“ S temi besedami je bil tisti človek zadovoljen ter je vse zapustil in v red stopil.

Iz tega pa ne smemo sklepati, da ni dovoljeno, pred vstopom v redovni stan poprašati modre može za svet. Čim važniši je korak, tem skerbnejša mora biti poskušnja in dobro je treba vse prevdariti, predno človek prestopi prag svetišča. Graje vredno je le tisto obožavljenje, ki izvira iz pomanjkanja velikodušnosti, ko človek išče sveta pri drugih le za to, da bi ga v njegovi maloserčnosti podpirali in bi tako dobil neko pretvezo, zoperstaviti se milosti, ki ga tako glasno vabi.

Nekega vojaka, kateri je z bl. Egidijem prav zaupljivo občeval, je blaženi sè svojimi opomini spravil v red. Zdaj se pa blaženi Egidij ni nič več zanj zmenil, nič več ga ni opominjal in tudi ne več tako zaupljivo ž njim govoril kot poprej. Ta brat se je temu zelo čudil in žalosten je bil. Nekega dne prijazno potoži služabniku božjemu: „Ljubi oče, zelo se vam čudim. Ko sem še mej svetom živel, sem lahko cel dan z vami govoril in vaše nauke poslušal. Na vaše opominjevanje sem stopil v red in mislil, da bom v redu še bolj pogosto z vami občeval, vi mi pa nič ne rečete; to se mi zelo čudno zdi. Povejte mi vsaj, kaj moram storiti in kaj opustiti“.

Egidij odgovori: „Brat moj, ti si zdaj v družini Gospodovi, ti in jaz se zdaj vojskujeva kot tovariša pod enim vladarjem. Ali torej hočeš, da ti naj jaz tvoj tovariš vkažujem in rečem: Stori to, stori ono? In kako naj jaz vem, ali Bog ne tirja od tebe kaj drugega, kaker je to, kar sem ti jaz zapovedal? Jaz bi te to učil, Bog bi pa morebiti kaj drugega s teboj namerjal“.

Po teh besedah je blaženi serce in oči proti nebu povzdignil in v sv. navdušenosti rekel: „O moj Gospod, kako dragocena je sv. čistost! Kako ti dopade in kako ljubiš dušo, katera jo ima! Kako jo boš pridružil angeljem in kako jo poplašal v večnem življenju! Na to je puhaje in pokušaje rekel: „Pu, pu, o Gospod, kako močno ti dopade taka duša!“

V drugič je rekel: „O Gospod, kako močno ti dopade oseba, ki iz ljubezni do tebe svoje serce od sveta odterga in ki je očeta in mater in vse, kar je na svetu, popolnoma zapustila“. In zopet: „O Gospod, kako ti dopade pokorščina duše, ki spol-

njuje tvoje zapovedi!“ „O Gospod, kako močno ti dopade duša, ki se obrača gori, ki moli in čuje, da nebeške reči premišljuje! Koliko tolažbo ji ti daješ! In ako v molitvi preлива solze, kako ti dopadejo te kaplje, ki namakajo in odpirajo paradíž!“ Slednjič je molil in zdihoval: „O Gospod, kako močno ti dopade človek, ki iz ljubezni do tebe zaničevanje in križ prenaša, ki nosi težave in bremena, kaker jih moj osel nosi! Ta molči, ako se mu tovor nalaga in ko je tepen. Ako se mu reče: Idi, Bog ti daj slabo leto, volk te naj požre, odero te naj! moj brat osel nič ne odgovori. Tako mi daje najlepši zgled poterpežljivosti“.

Te besede so potolažile vojaka in on je poveličeval Boga v njegovem služabniku. Koliker Bogu dopadljiviši in z milostjo bolj oblagodarjen je redovni stan, toliko bolj pomilovanja vredni so tisti, kateri žive vse drugače, kaker tirja njih poklic; zakaj redovna oseba, ketera se pogubi, se globoko pogrezne v morje terpljenja.

Ves vesel je prišel enkrat neki brat k Egidiju ter mu rekel: „Oče, veselo novico ti povem“. — „Povej, moj sin!“

„V duhu sem bil peljan v pekel, pa čeravno sem pazljivo okrog gledal, nisem videl notri nobenega naših bratov“.

Blaženi globoko zdihne ter reče: „Verjamem ti, moj sin, verjamem, da nisi nobenega videl“. Pri teh besedah se zamakne in ko se je bil zopet zavedel, ga oni brat vpraša: „Oče, ali misliš, da ni nobenega brata v peklu, in ako je kateri notri, zakaj ga nisem videl?“

„Zarad tega, moj sin, nisi nobenega videl, ker nisi prišel tako globoko doli, kjer terpe tisti nesrečni, ki so nosili obleko manjših bratov, dobrih del pa niso opravljali in sv. vodila niso spolnjevali. Kaker sveti bratje druge poveličane v nebeški slavi nadkriljujejo, tako terpe tudi grešni bratje mej pogubljenimi hujše terpljenje“.

Kaker je redovni stan izversten sam na sebi, verh notranje popolnosti v njem pa le tisti doseže, ki zvesto spolnjuje svoje svete dolžnosti. Pervi vir teh dolžnosti so tri obljube. Pozneje bomo slišali, kako je Egidij kot zvest sin sv. Frančiška ljubil vboštvo. Da je devištvo združil z veliko čistostjo serca, spričuje sv. Bonaventura in tudi popisovavec njegovega življenja pravi, da je blišč čistosti brez madeža ohranil.

Blaženi je pa tudi zelo ljubil čistost, to lepoto redovnika,

in jo skerbno varoval. Enkrat je rekel: „Od vseh čednostibi jaz dal prednost čistosti“.

Neki brat mu vgovarja: „Ali ni ljubezen večja čednost? Kaj pa je čistejše kot je ljubezen?“ Pogostokrat je Egidij pel: „O sv. čistost, kakšna si, kakšna si! Tvoje lepote, tvoje vrednosti nespametni ne poznajo“.

„V čem pa obstoji čistost?“ ga vpraša neki brat.

Blaženi ga podučil: „Čistost obstoji v tem, da vse čute za milost božjo ohranimo“. Ker je bil prepričan, da vspeva nežna lilija čistosti le v ternjevi seči zatajevanja, je Egidij svoje telo neprenehoma križal in pod oblast duha spravljaj. Kaker je eden njegovih tovarišev, po imenu Gracijan, pripovedoval, je blaženi le enkrat na dan proti večeru in še tedaj prav malo jedel.

Neki brat je vprašal: „Kako se moremo varovati grehov mesene poželjivosti?“ Egidij je odgovoril: „Kedor hoče težko kamenje ali hlode kam spraviti, skuša to doseči bolj s prevdarkom kot z močjo. Tako tudi tukaj. Vsaka strast rani čistost, ki je podobna ogledalu, katero otemni, ako le dihneš vanje. Ne more pa priti k milosti božji tisti, kateremu dopade grešno meseno veselje. Premišljuj torej in prevdarjaj, kaker hočeš, drugega pripomočka ni, kaker boj proti mesu. Kedor to premaga, premaga vse sovražnike in doseže vse dobro“.

Ako moramo z orožjem zatajevanja boriti se zoper našo spačeno natoro, tega notranjega sovražnika, ki nas vedno spremelja, moramo pred zunanjimi sovražniki bežati. Tako uče svetniki, tako uči tudi bl. Egidij.

Enkrat je bil v družbi bratov Rufina, Junipera in Simona. In on jih je vprašal: „Kaj storite, ako vas napadejo nečiste skušnjave?“

Rufin je odgovoril: „Jaz se priporočim Bogu in preblaženi Devici Mariji ter se veržem ne tla“. Blaženi reče: „Dobro te razumem“.

Simon je rekel: „Jaz mislim, kako gerdi so grehi nečistosti, in tako se rešim“. Blaženi reče: „Dobro te razumem“.

„Brat Juniper, kaj pa ti storiš?“ „Kaker hitro zapazim skušnjava, govorim: Proč, proč, gostilna je napolnjena“. Blaženi reče: „Jaz ti priterjam. Zoper to strast se najboljše branimo, ako bežimo“.

Skušnjave pa, naj bodo tudi gerde, kakor hočejo, nam ne smejo vzeti serčnosti; saj one lahko postanejo lep biser v naši nebeški kroni. Zato je odgovoril Egidij nekemu bratu, ki ga je vprašal, kako naj se varuje skušnjav: „Kedor pred skušnjavami beži, to je, kedor hoče biti v tem življenju brez boja, ta beži pred večnim življenjem, zakaj kronan bo le tisti, ki se bo prav vojskoval“.

Najvišjo popolnost doseže redovni stan z obljubo pokorščine, s katero daruje redovnik najlepšo dušno zmožnost, prosto voljo. Tudi v tej čednosti se je Egidij močno odlikoval.

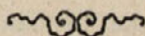
Sv. Frančišek ga je zelo ljubil zaradi njegove velike čednosti in njegove neutrudljive gorečnosti za dobro. Včasih je rekel o njem svojim bratom: „Ta je vitez mojega omizja“. Ko je Egidij nekega dne sv. očaka vprašal, kaj naj dela in kam naj gre, je sv. Frančišek odgovoril: „Tvoj sedež je pripravljen; idi, kamerkoli hočeš“. Blaženi je hodil štiri dni okrog, pa pri tej prostosti ni našel miru, zato se je vernil k svetniku ter rekel: „Oče, pošlji me, kamer hočeš; zakaj v taki prosti pokorščini ne najdem miru vesti“. Na to ga je poslal sv. Frančišek, kakor smo vže slišali, v Fabrijano.

Ko je blaženi Egidij prebival v Adželu v okraju Perudžje blizu trazimenskega jezera ter šel enkrat nekoliko proč od svojega doma, ga je p. generalj poklical k sebi v Asiz. Egidij se je napolil tja po najkrajši poti. Bratje so ga silili, naj se prej še enkrat verne v vas. On pa se je odločno vstavil njih prošnji ter rekel: „Meni je bilo zapovedavo, iti v Asiz, ne pa v ta kraj se vračati“. Tako je delal iz ljubezni do pokorščine, katero je najnatančneje spolnjeval.

Naš blaženi uči, da mora redovnik pokorščini darovati celo molitev. Neki brat je ravno molil v celici, ko mu predstojnik zapove, naj gre iz samostana prosit kruha. Nejevoljen se brat vzdigne, gre k Egidiju in pravi: „Oče, jaz sem ravno molil, ko pride pater gvardijan in mi zapove, naj grem prosit kruha; jaz pa menim, da je boljše moliti, kot kruh prositi“.

„Brat“, reče na to služabnik božji, „ti se še nisi naučil kaj se pravi moliti. To je prava molitev, ako podložni spolni voljo svojega predstojnika“. Pokorščina človeku, ki bi tako rad v svojem napuhu vžival prostost in neodvisnost, nalaga marsikaj težkega, pa ga tudi bogati sè zaslužnjem. To uči naš

blaženi na njemu tako lastni način: „Dokler vol vklanja svojo glavo pod jarmom, polni žitnice sè žitom; vol pa, ki jarem otrese in okrog hodi, si sicer domišljuje, da je velik gospod, toda žitnice se sè žitom ne napolnijo“.

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

(Dalje).

Perva zapoved.

Perva cerkvena zapoved se glasi: „Posvečuj zapovedane praznike“. Na prvi pogled bi vtegnil kedo misliti, da zahteva ta zapoved tisto kar tretja božja zapoved: „Posvečuj praznik“. Pa je vender razloček mej obema. Tretja božja zapoved se prav glasi: „Spomni se, da boš posvečeval sobotni dan“, t. j. Gospodov dan, ki je v novem zakonu nedelja. Tukaj je torej zapovedano posvečevanje nedelje, v prvi cerkveni zapovedi se pa zahteva posvečevati zapovedane praznike, ketere je sv. cerkev ustanovila, ali po družih vpeljane in sprejete poterdila in jih do današnjega dne ko zapovedane praznike ohranila.

Zapovedani prazniki so našim bravcem dobro znani; če pa kedo drugi zanje ne ve, jih lahko najde zaznamovane v vsakem katoliškem koledarju.

Ti prazniki se delijo v tri verste: v praznike Gospodove, Marijine praznike in praznike svetnikov in svetnic božjih. Mej poslednje spadajo tudi prazniki angeljev.

Prazniki Gospodovi so tisti, v katerih se obhaja ketera treh božjih oseb, ali vse skupaj (praznik presv. Trojice), ali kaka skrivnost naše sv. vere (presv. Rešnje Telo). Vseh skupaj je osem: rojstvo, obrezovanje in razglašenje Gospodovo; velika noč in vnebohod; binkošti, presv. Trojica in presv. Rešnje Telo.

Če prištejemo še velikonočni in binkoštni pondeljek jih imamo deset po številu. Ker se pa velika noč, binkošti in presv. Trojica obhajajo vedno na nedeljo, imamo tedaj sedem dni v letu, ki so zapovedani prazniki Gospodovi. V neketerih krajih, kaker v Italiji, pa velikonočni in binkoštni pondeljek nimajo za-

praznika; tam imajo torej samo pet dni v letu odločenih za praznike Gospodove.

Marijini prazniki so sledeči: brezmadežno spočetje, očiščenje ali svečnica, oznanjenje, vnebovzetje in rojstvo. Na Nemškem, v državah protestantov, obhajajo te praznike v naslednjo nedeljo. Mnogi naših rojakov, ki tam prebivajo, se ne morejo na to navaditi. Ljubezen do nebeške matere jih nehote sili, da se prostovoljno deržijo starih domačih navad. Prototestanti so pač uboge sirote brez dobre nebeške matere, zato tudi njihova država Marijinih praznikov ne priznava. Katoličani si pomagajo s tem, da so Marijine praznike preložili na nedelje.

Zapovedani prazniki svetnikov so naslednji: praznik sv. Štefana, sv. ap. Petra in Pavla, vseh svetnikov. Pri nas obhajamo verhu teh še praznik sv. Jožefa.

V neketerih krajih so vpeljani za zapovedan praznik godovi župnih patronov in neketeri zaobljubljeni prazniki. Ti so lahko prazniki Gospodovi, navadno so pa ali Marijini prazniki, ali kterega angelja ali svetnika. Našteti jih tu ne moremo, ker se ravnajo po navadi župnije, ali kraja, ali škofije, ali dežele. Samo toliko opomnimo, da so ljudje take iz pobožnosti ali obljube vpeljane praznike v dotičnem kraju pod grehom dolžni posvečevati ravno tako, kaker vse druge zapovedane praznike in jih svojevotjno nimajo pravice odpraviti. Posvečevati jih morajo tudi tujci, če so slučajno tisti dan v dotičnem kraju, kjer se tak praznik obhaja.

Odkod so prazniki? Kedo jih je vstanovil? Na to nam daje odgovor zgodovina.

Že v starem zakonu so posvečevali judje razen sobote gotove dni v letu, kateri so jih spominjali na imenitne dogodke iz življenja njihovega naroda. Tako so obhajali veliko noč v spomin, da jih je Bog oprostil egiptovske sužnosti; binkošti so jim klicale v spomin, da jim je Bog dal postave na gori Sinai, na praznik šotorov so obhajali hvaležni spomin svojega bivanja v puščavi. Verhu teh so imeli še neketero druge praznike, kaker Purim in prenovljenja tempeljna.

Po zgledu cerkve starega zakona, ki je bila predpoda cerkve novega zakona, so tudi kristjani v prvih časih vstanovili neketero praznike, ki jih še današnje dni obhajamo. Mnogi drugi so bili v teku časa vpeljani, drugi pa zopet od-

pravljene, kakor bomo videli v nadaljnjem popisovanju, in kakor smo nekoliko tudi že omenili v predlanskem letniku v popisovanju cerkvenega leta.

Začnimo s prazniki Gospodovimi.

Pervi tak praznik v cerkvenem letu, ki se začneja z adventom, je božič. Ta praznik je zelo star. Obhajali so ga v Rimu gotovo že v prvi polovici četrtega stoletja. Odtod se je razširil po drugem katoliškem svetu, v nekatere kraje prej, v druge kasneje. Ker niso bili prav gotovi, kateri dan ravno je bil Kristus rojen in še dandanašnji ne vemo natančno, sporočila se pa, kakor denes, tudi takrat niso vjemala, zato so nekateri kraji obhajali rojstvo Gospodovo 25. decembra, drugi 6. januarija, na sedanji praznik razglašanja Gospodovega. Naj bo tako ali tako, za nas je že od 4. stoletja dalje praznik rojstva Gospodovega ali božič ustanovljen na dan 25. decembra in po tem se ravna že iz davnih časov katoliška cerkev in vsak praveren kristijan.

V zimskem mrazu se obhaja v naših krajih ta praznik, pa je vendar tako ljubezniv in lep, da se ga veseli malo dete kakor sivolasi starec in ženica. Dijak hiti v krog svojih domačih, urednik zapusti prašno pisarno, učenjak odloži pero in zapre svoje knjige, delavec beži iz tovarne in naporenega truda, kmet uredi svojo hišo, gospodinja osnaži in pripravi vse, vse hiti in se trudi, da bi lepše obhajali sveti večer in posvetili sveti dan spominu veselega rojstva Jezusa, odrešenika sveta. In da se še bolj priserčno in z večjo radostjo obhaja ta sveti dan, očisti sleherni dober kristijan tudi hišo svojega serca v dobri adventni spovedi, da more zadovoljno poslušati radostno petje nebeških duhov: „Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ In ko se v tihi sveti noči oglasijo zvonovi, ki vabijo k polnočnici, o kako hitijo stari in mladi v slovesno opravljeno domačo cerkev in veselja se jim topi serce, ko zapoje mašnik pri oltarju angeljski spev: „Gloria in excelsis Deo“. Da, v resnici to je dan, katerega je Gospod naredil. V tako mirnem in tihem veselju se obhaja redko kateri dan, ko božič; eden najbolj ljubeznivih in priserčnih praznikov je.

Kedor hoče okušati veselje, ki navdaja ta dan otroka; pa tudi vsakega dobrega kristijana, naj odpravi greh iz svojega serca, naj se odreče vsemu, kar ni po volji božji. Mir dosežejo

le tisti, ki so dobre t. j. svete volje. In mir je neizogibno potreben, mir notranji in zunanji, če hoče biti človek vesel. Zato pa ravno nedolžni otroci najbolj čutijo božično veselje. Čutijo je pa tudi vse dobre duše, ki so združene z Bogom. Najlepši zgled v tem nam je gotovo sv. Francišek Asiški, o katerem se sporoča sledeče:

Zadnja leta svojega življenja je imel Francišek veliko terpeti. Skerbi je imel glede svojega reda, pogosto so ga napadale hude skušnjave in hudobni duh sam. V Egiptu je našel očesno bolezen, ki je bila zmirom hujša in ga ni zapustila do smerti. Pa kljubu vsemu temu ni miroval. Neumorno je delal in hodil okoli sè svojimi priprostimi, pa priserčnimi pridigami, pridobivat neumerljive duše za nebeško kraljestvo. Odkar je obiskal Jeruzalem in Betlehem v Sv. Deželi, je vsa svoja nežna čutila, vso svojo serafinsko ljubezen izlival v pobožnost do včlovečenja in terpljenja Jezusovega. Z neko posebno pobožnostjo je mislil na božje dete v jasliah. Božični praznik je imel v toliki časti, da je rekel: „Ke bi mogel s cesarjem govoriti, bi ga prosil, naj za ta dan vsem zapove, da potresejo pticam, posebno bratcem škerjančkom žita, in da naj dajo živini, ki jo imajo v hlevu, iz ljubezni do Jezusa v jasliah rojenega ta dan posebno dobro hrano. In bogati bi morali vboge ta dan nasititi z dobrimi jedmi.

Leta 1223. je šel za božič v mestece Grečo (Greccio) v gorah ob Rijetski dolini, kjer je imel bogatega in pobožnega prijatelja, ki mu je z veseljem izpolnil vse njegove želje. Tega moža je naprosil za to leto, da mu je napravil v skalnati votlini blizu samostana jasli in notri seno. Pripeljal je tja na sveti večer tudi vola in osla, kaker je želel Francišek „da bi“, kaker se je sam izrazil, „enkrat prav resno obhajal prihod božjega Sinu na zemljo in bi z lastnimi očmi videl, kako ubožno in slabo je hotel imeti iz ljubezni do nas“.

Prišel je torej tja oče Francišek, prihiteli so bratje iz samostana in ljudje so trumoma derli s prižganimi bakljami k skalnati votlini, da bi obhajali sveto noč. Pričela se je sv. maša nad jaslimi, ki so bile za oljtar, da je v jaslih ležal pod podobami kruha in vina pravi živi Bog, kaker je bilo v Betlehemu novorojeno dete telesno in vidno pričujoče. Francišek je v dijakonski obleki pel božični evangelij in na to pridiga! o skriv-

nosti včlovečenja, govoril o ubožnem kralju, ki je bil rojen to noč in keder je imel izgovoriti ime Jezus, ga je premagala ljubezen in ga je imenoval betlehemsko dete, Dolgo so ostale po-božne množice pri votlini in bedele v molitvi in hvalospevih.¹⁾

Skušajmo Frančiška posnemati v njegovi ljubezni, pa bo tudi naše serce napolnjevalo pravo božično veselje. Koliker bolj bomo podobni Frančišku, tolika večja bo naša radost in sreča. Ravno zaradi tega imajo otroci največe veselje nad jaslicami, ker je njihovo serce gotovo najbolj podobno Frančiškovemu v priprostosti, ponižnosti, ljubezni. Toda Frančišek ni bil zato otročji, ampak otroško priprost, ponižen, ljubezniv. Veliko ga je stalo, terd boj premagovanja samega sebe je bil, preden je prišel do tega. Sledil je v tem Jezusu. Jezus nam je dal zgled, Frančišek nam pokazal pot, da ga moremo nzsledovati, kaj naj nas še ovira? „Kedo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? Ali nadloga, ali stiska, ali lakota, ali nagota, ali nevarnost, ali preganjanje, ali meč? . . . Svesti sem si namreč, da ne smert, ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne oblasti, ne sedanje ne prihodnje (zlo), ne moč, ne visokost, ne globočina, ne druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, katera je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.“²⁾

Obrezovanje Gospodovo obhajamo osem dni po božiču, prvega januarija, ali novega leta dan. Ta praznik ni sicer iz prvih časov kerščanstva, pa je bil vendar že zgodaj vpeljan; v sedmem stoletju se je splošno obhajal.³⁾ Nekedaj so obhajali ta dan, ali skoro gotovo tudi več dni skupaj, praznik norcev ali oslovski praznik, podoben našemu pustu, samo, da so pogosto počenjali še hujše reči, ko jih sedaj o pustu. Da bi ga odpravili, je cerkev zapovedala ta dan post, pa se je kljub tega in ostre prepovedi, ohranil do šestnajstega stoletja. Proti starim poganskim navadam se je morala cerkev bojevati pogosto več stoletji, preden jih je odpravila.

Praznik obrezovanja Gospodovega nas spominja, da se je Jezus dal po judovski navadi in zapovedi obrezati, ter nam dal s tem zgled pokorščine do postav.* — Ta dan mu je bilo dano

¹⁾ Prim. Jørgensen, Der hl. Franz v. Assisi str. 551—554. in Schnürer, Franz von Assisi (Weltgeschichte in Charakterbildern: Uebergangszeit) str. 110.

²⁾ Rim, 8. 35—39.

³⁾ Prim: Herder, Konversations-Lexikon I. str. 1443.

tudi ime Jezus, v katerem imenu začenjajmo vedno novo leto. Vender pa nas sv. cerkev spominja bolj na rojstvo in obrezovanje Gospodovo, njegovo presladko ime pa obhaja drugo nedeljo po razglasenju Gospodovem. Za češčenje presladkega imena Jezusovega se je posebno trudil sv. Bernardin Sijenski in njegov učenec sv. Janez Kapistran, oba našega reda. Praznik sladkega imena Jezusovega z dotičnimi cerkvenimi molitvami je našemu redu dovolil za 14. januarja papež Klemen VII. leta 1530; potem se je čedalje bolj širil, dokler ga je zapovedal za vso cerkev papež Inocencij XIII. leta 1721; on je določil, naj se obhaja drugo nedeljo po razglasenju Gospodovem, le v našem redu je ostal na svoj dan, 14. januarja. Papež Pij IX. je dovolil za ta praznik ali pa mej osmino popolnoma odpustek vsem, ki izpolnijo navadne pogoje (t. j. spoved, sv. obhajilo, molitve) in so ta praznik, ali enkrat mej osmino, pobožno pri sv. maši. Dovoljeno je tudi, da se smejo očitno pri službi božji moliti litanije presladkega imena Jezusovega. Dominikanski red je vpeljal tudi bratovščino presv. imena Jezusovega, ki je od cerkve poterjena in z mnogimi odpustki obdarjena.

Na praznik imena Jezusovega posebno resno sklenimo, da mu ne bomo delali nečasti z nepotrebnim izgovarjanjem, ali celo s preklinjevanjem. Po besedah ap. Pavla se morajo pred tem imenom pripogibati kolena vseh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.

Praznik razglasenja Gospodovega je eden največjih in najstarejših praznikov. Obhajali so ga že v četrtem stoletju. Spominja nas na modre z Jutrovega, še bolj pa na Jezusa, ki se je svetu razodel ko kralja in gospodovavca. V spomin nam kliče tudi kerst Jezusov in prvi čudež v Kani. Več o tem prazniku smo povedali v XXIII. tečaju 1. zvezku.

Tretjo nedeljo po razglasenju obhajamo praznik sv. Družine. Ta je eden najnovejših praznikov, ki pa, kakor oni imena Jezusovega, ne spada mej zapovedane praznike, pa se v cerkvi vender zelo slovesno obhaja. Sploh sv. cerkev vsem novejšim praznikom odloči kako nedeljo, ker bi bilo v naših časih na delavni dan težko vvesti kak nov zapovedan praznik; cerkev je morala vsled verske mlačnosti in brezbožnosti še celo več zapovedanih praznikov odpraviti, druge pa preložiti na nedelje. Toda o tem pozneje.

O drugih zapovedanih praznikih Gospodovih (veliki noči, vnebohodu, binkošti, presv. Trojici in presv. R. T.) smo že v predlanskem Cvetju glavno omenili. Zato o njih tukaj ne bomo dalje govorili. Radi bi pa omenili še nekatere druge praznike Gospodove, ki sicer niso zapovedani, pa jih dobri kristijani in posebno naši tretjeredniki vendar le obhajajo, če ne na zunanje, pa toliko bolj v sercu. Mej temi sta bila že dva imenovana: presv. imena Jezusovega in sv. Družine. Pa pogledjmo še ostale poglavitne.

Veliki četrtek, petek in sobota. Veliki četrtek se je že v prvih časih praznično obhajal v spomin zadnje večerje in vstanovitve presv. R. T. in sv. maše. Ravno tako sta tudi naslednja dva dneva bila posvečena. Na Nemškem imajo veliki petek zapovedan praznik, ki je priznan tudi od deržave. Pri nas ni sicer noben teh dni zapovedan praznik, pa ga menda ni z lepa človeka, ki ne bi šel, če ne vse tri dni, pa vsaj veliki četrtek ali petek v cerkev, počastit na križu terpečega Zveličarja.

Nadalje sta dobro znana praznika najdenja in povišanja sv. Križa. Pervi se obhaja 3. maja, drugi 14. septembra. Spominjata nas na zgodovino svetega križa, na katerem je Jezus umerl. Ko so Jezusa s križa sneli in ga odnesli v grob, je križ ostal na mestu. Pozneje ga je zasula zemlja in tam je ležal, dokler ga ni cesarica sv. Helena skorej gotovo leta 326 dala na tistem mestu poiskati. Cesar Konstantin je sezidal lepo cerkev in notri so postavili veči del sv. Križa. Pozneje je prišel v oblast perzijskega kralja (l. 614), a cesar Heraklij ga je po slavni zmagi zopet nazaj dobil ter postavil na prejšnje mesto v cerkev 14. sept. 1629.

Dele sv. Križa imajo sedaj v Rimu; največi meri 16, drugi manjši 12 in tretji najmanjši 9 cm v dolgosti; en kos ga imajo v Benetkah v cerkvi sv. Marka; ta meri 42 cm. Tudi v Parizu imajo precej velik kos (22 cm) in v Brislju (Brüssel) 47 cm. Vsi deli in ostanki sv. Križa, ki so znani po svetu, znašajo skupaj tretjino celega, ako cenimo, da je bil 3 do 4 metre dolg, poprečni tram pa 2 metra, in da sta bila trama po 12 cm široka in 8 cm debela. ¹⁾

Glede svetinj sv. Križa je treba previdnosti. Ne gre ver-

¹⁾ Prim: Heider: Konversations-Lexikon: »Kreuz».

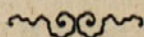
jeti vsakemu človeku, ki bi vam prodajal take svetinje, da so prave, saj je taka kupčija od cerkve prepovedana. Pa tudi tajiti se ne sme brez vzroka, da te in one ne bi bile prave, če jih cerkev za take priznava.

Sv. cerkev svetinje sv. Križa visoko časti. Mašnikom je zapovedano poklekniti pred izpostavljeno svetinjo sv. Križa; če je zaperta, se ima z glavo globoko pokloniti.

Zelo priljubljen je praznik presvetega Serca Jezusovega. Ni čuda, saj nas ravno to najbolj živo spominja na njegovo božjo ljubezen. Ako si prepričan, da te kedo ljubi, te sili že narurni čut, da ga ljubiš tudi ti. Natura nas torej sama sili, da ljubimo to Jezusovo serce, saj smo prepričani, da nas neizmerno ljubi. Kar je Jezus v zemeljskem življenju napovedal: „vse bom na se potegnil“, to se deloma že izpolnjuje v pobožnosti do njegovega presv. Serca. V Istriji, kjer mnogi še ne znajo brati in so nekateri kraji preveč zanemarjeni, največ po krivdi narodnostnega sovraštva, so skušali dobri duhovniki in redovniki popeljati ljudi malo višje v izobrazbi in duševnem življenju. In pri tem je bil tretji red previsok v svojem cilju, preglobok v pobožnosti; edino, kar je moglo nekoliko vplivati, je bila bratovščina presv. Serca Jezusovega.

Ker je ljubezen izginila iz serc mnogih, zato, je Bog označeval svojo ljubezen po sv. Gertrudi v 13tem, po bl. Marjeti Alakok v 16tem stoletju in papež Pij IX. so 23. avgusta 1856 ustanovili praznik presv. Serca Jezusovega, ki se obhaja v petek po osmini presv. R. Telesa. Leta 1875 so posvetili isti papež temu presv. Sercu kerščanske narode, Leon XIII. pa celi svet l. 1900. Po želji sv. cerkve naj vlada mej nami, v naših sercih in v sercih vseh ljudi ljubezen presv. Serca Jezusovega.

(Dalje prih.)

Najmlajša mladika III. reda sv. Frančiška.

Vsakedanja skušnja uči, kako blagodejno vpliva tretji red sv. Frančiška na versko življenje kristjanov. Dobro vravnan in

skerbno nadzorovan je brez dvojbe največega pomena za vsako župnijo. Tretjeredniki so, ki najpogosteje prejemajo sv. zakramente, tretjeredniki so, ki se dobredelnih naprav naj krepkeje vdeležujejo, tretjeredniki so, ki se naj bolj vadijo v delih kerščanske ljubezni do bližnjega. Prepričani o resnici povedanega, smo se tudi na Viču odločili, četudi blizu Ljubljane, vpeljati samostojno skupščino tretjega reda.

Večkrat so nas popraševali dobri viški tretjeredniki, ali se bo tudi v novi župnijski cerkvi vpeljal tretji red, ali bomo tudi tukaj imeli svoje redovne shode? In glejte, sedaj ima vže bodoča viška župnija tretji red v svoji sredi in ž njim je vstrezno mnogim duhovnim otrokom sv. Frančiška, ki so se s celim srcem veselili tega trenutka.

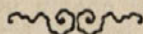
Tretjo nedeljo po razglašenju Gospodovem, prav na praznik sv. Družine, je bil kanonično ustanovljen, ter je postal enakopraven drugim skupščinam tretjega reda, ki jih vodijo sinovi serafinskega Očeta. Odslej se bodo Vičani kaker tudi verniki iz sosednih in bližnjih župnij lahko vpisovali v tretji red v novi veličastni cerkvi sv. Antona. Tukaj bodo lahko delali obljube, tukaj prejemali sv. zakramente, tukaj se zbirali ob mesečnih shodih, tukaj se vdeleževali sv. maš, ki se bodo brale za žive in mertve ude. Zato se jim je pa veselje bralo z obrazov, ko so videli, da so se njih želje vresničile. Prostorna cerkev je bila zelo polna. Tudi moški, ki pri takih priložnostih navadno niso prvi, so se v obilem številu vdeležili slavnosti. Popoldne ob polutreh smo stopili pred altar, kjer smo zapeli na čast sv. Duha: „Pridi stvarnik sv. Duh“. Spevu in predpisanim molitvicam je sledila zahvalna pesem in nato je bil prvi tretjeredniški govor v cerkvi sv. Antona.

Predstojnik je primernimi besedami dokazoval, da je tretji red svojim vestnim udom gotova zastava zveličanja. In pridiga ni ostala brez sadu. Ne le, da so se nekateri oglasili za prestop iz ljubljanske k viški skupščini, tudi na novo se jih je vpisalo dvanajst, kar je gotovo dobro znamenje, ako pomislimo, da je število tretjerednikov na Viču vže precej obilno.

Pri tej priliki naj omenimo, da je cerkev sv. Antona za največo silo dodelana. Od zadnje adventne nedelje dalje se vže verši služba božja v njej in kaker je videti, bodo zopet kmalu pričeli z delom. Ako bo le mogoče, bo veličastna in umetna

stavba dogotovljena do srede junija in tedaj ima biti posvečena. Izdatki so velikanski, dolgovi ogromni, zato se vprašaj dragi tretjerednik, bi li ne mogel tudi ti kaj malega žertvovati na altar sv. Antona, ki ti je tako pri sercu in imaš do njega toliko zaupanja? Ne presliši milega glasu, za vsak dar ti bo sv. Anton P. gotov plačnik!

P. Kajetan Kogej P. K. K.

Papežev poslanec pred abesinsko cesarico in njegov povrat v Rim.

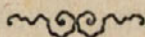
V 12. zvezku lanskega tečaja „Cvetja“ na str. 382 spodaj, se pripoveduje, da so sv. oče Pij X. 8. oktobra 1907 poslancu abesinskega cesarja Menelika izročili tudi poseben dragocen dar za cesarico Taitu. V tem je zmota, ki jo moramo tukaj popraviti.*) Sv. oče so tisto darilo, mozaično podobo Matere božje že mesca sept. poslali cesarici po svojem poslaniku, misijonarju kapucinu p. Marija-Bernardu in ta pater je izročil cesarici tisto podobo en dan potem, ko so bili cesarjevi poslanci pred papežem, 9. oktobra 1907, kaker to sam poroča z naslednjimi besedami.

„Ob določeni uri, v sredo 9. (okt.) sem prišel v cesarsko palačo in Ato Hajle Marjam me je peljala v paviljon, kjer so prostori njenega veličastva. Cesarica mi je prišla naproti do vhoda v njeno veliko dvorano. Ko sem jo spoštljivo pozdravil in nagovoril z nekoliko besedami, ki jih je Ato Hajle Marjam predstavila, sem ji podal najprej list sv. očeta papeža, potem sem odgernil mozaik ter ga ponudil nje veličastvu. Cesarica ni mogla zadržati vsklika začudenja, ko je zagledala podobo milosti polne Device in nje ljubega božjega otroka. Priklonila se je berž in spoštljivo poljubila spodnji konec podobe. Od tega trenutka je kar žarela od veselja. Dolgo časa ni mogla verjeti, da to darilo ni nič drugega ko slika. Ko sem ji pojasnil bistvo tega mozaika, je še le prav zrastle njeno občudovanje. „Sama bom pisala njih svetosti“, je rekla, „da se zahvalim za očetov-

*) V dotični spis se nam je vrnila še druga napaka. Na str. 368 stoje pod napisom „7. Poglavje“ besede: (Dalje in konec) namestu pravega naslova poglavja, ki bi moral biti: „Marterništvo“.

sko prijaznosl.“ Po četrturni avdijenci sem se poslovil od nje veličastva, ki mi je zopet in zopet izrekla svojo živo radost“.

P. Bernard se je vernil v Rim ko poslanec cesarja in cesarice abesinske ter je 19. februarja t. l. izročil papežu pismo cesarjevo, cesaričino in dveh ministov abesinskih. Pripeljal je seboj tudi dva mlada leva, ki sta jih poslala cesar in cesarica papežu v dar. Cesar je dal enemu ime „Menelik I.“, drugemu, menda levinji pa „kraljica Saba“. Videla se bosta v posebni kletki na vetikanskem vertu. Pisem, ki jih je p. Bernard zvesto preložil v italijanščino, je bil sv. oče jako vesel, ker so mu porok, da se bo katoliški cerkvi v Abesiniji nadalje boljše go-dilo. Deržavnemu tajniku papeževemu je prinesel p. Bernard od cesarja Menelika red etijopske zvezde, ki je najvišje počeščenje abesinske deržave.

Kaj in kako berimo.

(P V. K.)

(Dalje).

Indeks, zapisnik škodljivih in zato prepovedanih knjig, je koristen in potreben, kaker že sama zdrava pamet uči.

Mi smo se sklicali na Hiltija, protestanta, ki je učen mož in imeniten profesor, ki je pa tudi sestavil nekakov indeks, seveda bolj splošen kaker je naš rimski, pa nič menj strog.

Strogost — pametna strogost je tukaj čisto na mestu. Kaker ta protestant, tako so svarili že tudi mnogi drugi, ker so prišli do spoznanja, da velika večina zlega, ki se razširja na vse strani, izvira iz slabih knjig in časopisov.

Človek, to se ne da in se tudi ne sme prikivati, je že po naravi bolj h slabemu ko h dobremu nagnjen. Ni treba, da bi ga kedo še le bezal in dregal, že brez tega le prerad zajde na stranska pota in veliko boja in premagovanja je treba, da se ne zgubi. Zdaj pa pridejo še slabe knjige, in to ne ena ali dve, na tisoče in tisoče jih roma od kraja do kraja. Da bi bile dobre, kolika korist! Pa niso. Strup ponujajo v lepi, zapeljivi posodi. Lične platnice, zlata obreza, v meglo zavita podoba na prvi strani, potem par praznih strani — sam Bog vedi, čemu,

nato pa se začne: od začetka varno in previdno, da se strup prezgodaj ne opazi, potem vedno bolj odkrito, vedno bolj nesramno, še nespodobno podobo zraven, da vleče — in končano je.

Da bi bilo res končano! Pa ta strup dela v človeku dalje, vzame mu ne le čednost, temuč tudi vero vanjo. Za to knjigo pride druga, slabša kakor je bila prva: v nji že ni več ne greha, ne čednosti, ne satana, ne Boga. Nič ni, samo nekaj, česar nihče ne pozna, najmenj menda pisavec sam.

Pa še toliko vesti nimajo ti ljudje, da bi vsaj očitno priznali, kar sicer razposajeni nemški pesnik Hajne ni prikrival in je kar naravnost povedal: „Zastrupljene so moje pesmi“.

Vboga mladina, ki vse to bere! Čudež bi bil, ko bi ostala dobra in nepokvarjena.

Temu nasproti moramo branje dobrih knjig kar najtopleje priporočati.

Človek, ki hoče postati v resnici izobražen, mora veliko, veliko brati, seveda pametno in previdno, o čemer pa hočemo pozneje govoriti. Nismo namreč rojeni, da bi živeli tja v en dan. Velike dolžnosti nam je naložil On, ki nas je vstvaril, enemu to, drugemu drugo, vsakemu po njegovem stanu.

Vsakega človeka sveta dolžnost je skerbeti, da je stanu primerno izobražen po razumu in sercu. Zlasti kedor hoče druge učiti, in to je naloga više izobraženih, ta mora najpervo sam kaj znati. Učiti pa se mora iz knjig, ki so najboljše prijateljice človeku, kakor lepo pravi kardinalj Gibbens v že imenovani knjigi: „Bravec najde v svojih knjigah prijetne tovarišice ki bogate njegovega duha sè zakladi znanja, ki ga zabavajo in razveseljujejo v samoti, tolažijo v nesreči, mu svete dajejo v dvojbah, ga podpirajo in krepe v skušnjavi, varujejo pred pretečo nevarnostjo in mu očitajo njegove prestopke“. Pogl. 17.

Torej knjige, knjige in časniki!

Velikanska reka teče odenega konca sveta do družega. Njena struga je napeljana po vseh še tako skritih krajih, mogočno se vali na vse strani, povsod pobira, kar se da odnesti, povsod pušča za seboj sledove. Pred sto leti je bila to še majhina voda, studenček bi človek rekel, za keterega je le malo kedo vedel, danes pa?! Kedo ne pozna velikanske vode, ki bi

jo najprimerniše imenovali kar naravnost morje? Vsaki dan se kopljemo v tem morju, vsaki dan pijemo iz njega, pa nikedar nam ni zadosti.

Naši bravci so menda že vganili, kaj mislimo. Časniki so tisto morje, ki preplavljajo dandanašnji skoro vesoljni svet. Zato pa, če govorimo o tem, kaj naj bi se bralo, časnikov ne moremo prezreti. Ne da se namreč tajiti, da so velikega pomena, in da smo ne malo hvaležnost dolžni tistim, ki se trudijo za nas in nam pogled na vse strani sveta odpirajo.

Kaj vsega ne zvemo iz časnikov! Kaj in kako se dela in govori v državnih in deželnih zborih, kako žive najbolj imenitne osebe, ki so daleč od nas in nad nami, kako napredujejo posamezni narodi, kaj vse se vidi po najrazličnejših krajih sveta. Kaj se dela v Ameriki, to mi Evropejci vse iz časnikov zvemo. Drugi pa o nas, ker tudi o nas se piše po časnikih, in Bog ve kako daleč pride glas tudi o malem slovenskem narodu, ki se s tolikim naporom bojuje za svoj obstanek.

In pa kako pripravi so časniki, bolj ko vsaka knjiga. Časnik stisneš v žep in greš na sprehod, kjer lahko vse mimogrede opraviš. V gozdu si poiščeš pripraven prostor in v hladni senci bereš o visoki in nizki politiki, o nesrečah in umorih, o poštenih in nepoštenih ljudeh; na eni strani, kako se je nekje dobro jelo in pilo in plesalo, na drugi pa, kako se je star berač od lakote in slabosti zgrudil na cesti; na tej strani priporoča vrednik ali kedor si že bodi abstinenco, na drugi ponuja in priporoča brinovec, figovec, konjak itd. V černo obrobljenem oddelku naznanja žalujoči mož prezgodnjo smert svoje žene, nekoliko spodaj išče vdovec par tisočakov z nevesto vred. In pa še podlistek! Kako važna vprašanja rešuje in kako ginljive povesti prinaša! Zraven pridejo smešne kratkočasnice in še to in ono. In vse to za par krajcarjev! Zadovoljen vstaneš in greš v družbo. „Ali si že bral, ali si že slišal“, tako ti vre nasproti in zadovoljno kimaš. Kako tudi ne? Saj imaš vso modrost v svojem žepu.

Vprašajmo se prav resno: ali je mogoče, da bi človek, ki dan za dnem prebira cele skladovnice časnikov, ali je mogoče, da ne bi bil tak človek čez mero raztresen? — Saj pa menda ni taka nesreča ta raztresenost?! — Je in ni! Napetega duha ne moremo vedno imeti, še menj pa smemo vedno raztreseni biti.

Človek je zato na svetu, da doseže svoj cilj, ne pa da bi se igral. Bodi si v tem ali onem stanju, povsod je treba resnega dela. „Vojska je človeško življenje na zemlji“. Job. 7, 1. „Kedaj grem spat, pravim: Kedaj bom vstal? in ko zopet večera čakam, sem napolnjen z bolečinami do teme“. Job. 7, 4.

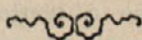
Mi vsi smo gobovi, ne na telesu, kaker je bil Job, pač pa na duši. Ni treba, da bi s tem ravno na smertne grehe mislili, ki se pogosto primerjajo gobovi boleznim, dosti je, da se zavedamo splošne človeške slabosti, kateri smo vsi podverženi. Ta pa se po branju časnikov le množi in širi. Nimamo v mislih samo slabih časnikov; kar terdimo tukaj, velja več ali manj tudi o dobrih.

Časniki se namreč navadno pišejo v veliki naglici, nepredvarjeno in poveršno. Zato se pa tudi nikjer ne kažejo človeške slabosti v toliki meri kaker prav v časnikih. Človek se v navadnem življenju večkrat zaleti; hitro kaj reče, kar pozneje obžaljuje ko vse bolje premisli in prevdari. Pa tudi časniki so polni takih prehitrih sodeb in misli, ki nosijo na sebi znak poveršnosti. — Vse to pa ni še najhujše.

Če nam pove prijatelj ali kedor si že bodi kaj nezrelega, navadno hitro spoznamo, da ni dosti na stvari. Kar pa beremo, to nas veliko lažje preslepi. Nočemo terditi, da se v tem oziru vsem enako godi; mnogi so jako previdni, ali koliker toliko smo vsi podverženi tej slabosti in le preradi verjamemo, kar beremo v časnikih: tiskano je, mora že res biti!

Če pomislimo, kolikokrat v časnike pišejo ljudje, ki sami ne znajo dosti misliti, ali če tudi znajo, ne vtegnejo, ker je treba prehitro delati; če pomislimo, da se resnica ne redkokrat celo namenoma narobe obrača, ali ne bomo potem po vsi pravici postali bolj previdni, ko beremo časnik? Kar je v toliki naglici in le tako mimogrede napisano, ne more biti vse dobro.

(Dalje prih.)

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Katarina (Tekla) Godina iz Kožbane, Terezija

Humilijana) Kobal iz Roč, Justina (Frančiška) Černe iz Ger-
garja, Uršula (Angelina) Petelin iz Gabrovice, Jožef (Frančišek)
Cotič iz Mirna, Marijana (Terezija) Prinčič iz Cerova²⁹⁴; kam-
niške: Katarina Zupanc, Marjeta Starec, Neža Repar, Marjeta
Rape, Katarina Vidmar, Terezija Zupanc, Marija Polajner, Ana
Schuster, Jožef Hrovat, Marija Keber, Katarina Pfeifer, Marija
Bremšak, Agata Trapan, Oto Dolinšek, Terezija Jeretina. Dalje
se priporoča rajna tretjerednica Neža Rogelj, o kateri smo
prejeli iz Tersta naslednji dopis: „Neža Rogelj je bila 47 let
zvesta služabnica, ki je dajala vsem najlepši zgled, kako je
treba Bogu služiti in za dušo skrbeti. V dolgi, hudi boleznij
vedno poterpežljivo terpela iz ljubezni do Jezusa, s katerim se
je pogostoma združila v svetem obhajilu. Sè svojim zasluženim
denarjem je mnogo pomagala vbozim; tudi za nove cerkve je
z veseljem po svojih močeh darovala. Ko sem ji povedala, da
je cerkev sv. Antona Padovanskega na Viču blagoslovljena, so
ji solze veselja zalile oči in glasno je zdihnila: „Hvala Bogu
da slišim še to preden grem s tega sveta“. Kako je bila rajna
znana in spoštovana, je pričala 10. februarja dolga procesija
ljudi, ko smo jo po teržaških ulicah spremili k zadnjemu po-
čitku. Ti pa, o draga moja sosestrica, ki si tako rada prebirala
„Cvetje sv. Frančiška“, naj ti bodo te skromne verstice v blagi
spomin mej nami, ki te nikedar ne pozabimo; ti pa se z nebes
oziraj na nas in prosi za nas, da se tamkaj zopet snidemo v
večnem veselju. A. R.“

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: A. P. v neki važni
zadevi; priporoča tudi svojega zgubljenega brata, ki že dve leti
ni glasu od njega, da se ne ve, ali je živ ali mertev; J. D.
priporoča moža pijanca, da bi se poboljšal, otroke pa, da bi
ostali nedolžni, in vse svoje rance; A. R. priporoča svojo drago
mater, ki se je preselila v večnost zapustivši pet hčeri; Frančiška
Lavrič priporoča v pobožno molitev slovenske tretjerednike v
Ameriki, ki obžaluje, da so o tretjem redu premalo podučeni
(denar došel); neka oseba, da bi zvesteje izpolnjevala četerto
božjo zapoved; neka rejenka, da bi bila pokorna predstojnikom;
bolna mati, da bi ozdravela, če je božja volja; Eliza Cotič, tre-
tjerednica v Sv. Križu na Vipavskem, da bi Bog dal zdravje
njenemu možu in pogum vse voljno prenesti; I. C. za ljubo
zdravje, če ne pa za milost poterpežljivosti in stanovitosti do

konca, srečno zadnjo uro in milostljivo sodbo, priporoča tudi svojo družino, da bi vsi spolnovali božje zapovedi in da bi deklica naredila dober šolski izpit in se izurila v svojem rokodelstvu in da bi ji bilo v dušni in telesni prid; Mihael Pustišek iz Zdol pri Kozjem priporoča sebe za dušno in telesno zdravje in v več dobrih namenov, svoje stariše, svoja dva brata in več drugih oseb, zlasti bolna gospoda dušna pastirja; Ana Pustišek za zdravje in v razne druge dobre namene.

Zahvala za vslišano molitev.

Z Goriškega:

Pred nekoliko časom sem si hudó hudó nogo poškodoval, tako da so se čudili zdravniki v goriški bolnišnici, v katerej sem se zdravil skoz 7 tednov. Tudi drugi zdravniki, katerim sem polomljeno kost opisoval, rekli so mi, naj Boga zahvalim, da se mi je vse tako srečno izišlo. In res priznal sem, da le Božja pomoč na priprošnjo Lurške Matere Božje in sv. Antona me je ozdravila, katerim sem se vsak dan ves čas bolezní vroče priporočeval. Tudi sem vsak dan bil pri sveti maši v bolnišnici (sicer ležeč na postelji) in sem Boga prosil za zdravje. Mej tem časom sem pa vedno, ko so mi razmere dopuščale, bral „Cvetje z vertov sv. Frančiška“, katero so mi radi dajali usmiljeni bratje. Bral sem, kako so se razni bolniki zahvaljevali za zdravje dobljeno na priprošnjo Matere Božje in svetega Antona. Sklenil sem tudi jaz, da takoj ko ozdravim svoje ozdravljenje naznam v „Cvetju.“ Ko sem hoditi začel in iz bolnišnice odišel, pa so mi druge misli branile to storiti. Ali vest se mi je oglasila, da nisem obljube izpolnil.

Denes pa sem vse to premagal in derznem se Vas prositi čeravno nisem naročnik „Cvetja“ in ne tretjerednik, da blagovolite iz tega mojega bornega pisanja povzeti zahvalo Bogu za prejeto zdravje na priprošnjo Matere Božje in sv. Antona ter ponatisniti v „Cvetju“.

I. S.

Od Sv. Filipa in Jakopa:

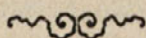
Bila sem nevarno bolehná; obljubila sem opraviti devetdnevnicó v čast Imenu Jezusovemu. Po končani devetdnevnicí se čutim popolnoma zdravo, brez zdravniške pomoči. Obljubila sem to naznaniti v „Cvetju“.

Tretjerednica.

Nadalje naznanja M. Pustišek iz Zdol pri Kozjem, da je po priprošnji Matere Božje, sv. Frančiška in sv. Antona v hudi bolezní zadobil pomoč in skoraj popolnoma ozdravel.

Za kitajski misijon

so nadalje poslali k nam: Fr. Meglič, organist, (p. Sv. Križ pri Litiji): 1 K 40 v; neimenovana iz Bolca: 23 K.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec marcij.

<p>1. nedelja: 3. predp. kvinkvagez.</p> <p>2. ponedeljek: bl. Aneža Praška, d. 2. r.</p> <p>3. torek: sv. Tit, šk.</p> <p>4. sreda: pepeinica.</p> <p>5. četertek: sv. Janez Jožef, sp. 1. r.
P. O.</p> <p>6. petek: sv. Koieta, d. 2 r. P. O.</p> <p>7. sobota: sv. Tomaž Akvinski, sp. c. u.</p> <p>8. nedelja: 1. postna, kvadragez.</p> <p>9. ponedeljek: sv. Katarina Bolonjska d. 2. r. P. O.</p> <p>10. torek: sv. 40 marternikov.</p> <p>11. sreda: kvaterna, sv. Frančiška Rimska, v.</p> <p>12. četertek: sv. Gregorij, papež.</p> <p>13. petek: kvat. sv. sulica in žreblji terp. Kristusovega.</p> <p>14. sobota: kvat. bl. Peter Trejski, sp. 1. r.</p> <p>15. nedelja: 2. postna.</p>	16. ponedeljek: bl. Peter Sijenski, sp. 3. r. v Gorici: sv. Hilarij in Tercijan, m. 17. torek: sv. Patricij, šk. 18. sreda: bl. Saljvator, sp. 1. r. 19. četertek: sv. Jožef, 20. petek: bl. Janez iz Parme, sp. 1. r. 21. sobota: sv. Benedikt opat. 22. nedelja: 3. postna. 23. ponedeljek: sv. Peter Damijan, šk. c. u. 24. torek: sv. Gabrijelj, arhangelj. 25. sreda: oznanjenje bl. dev. Marije, P. O. 26. četertek: bl. Ricerij, sp. 1. r. 27. petek: spomin 5 ran Krist. 28. sobota: bl. Marko Montegaljski sp. 1. r. 29. nedelja: 4. postna (laetare). 30. ponedeljek: bl. Angela Folinjska P. O. 31. torek: bl. Marko Fantucij, sp. 1. r.

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška.
P. O. " " " " " le za ude 3. reda sv. Fr.
(P. O.) popolni odpustek v kapucinskih cerkvah.